

kratší lhůty časového postupu zavedené článkem III. zák. č. 541/1919 teprvé od 1. září 1919. Že vláda nezamýšlela notářům podle zák. č. 211/1920 ustanoveným notářskou službu až do 31. srpna 1919 konanou propočítati podle kratších lhůt časového postupu stanovených článkem III. § 1 zák. č. 541/1919, plyne i z té okolnosti, že dle § 2 vlád. nař. 573/1920 jest při stanovení služ. požitků notářských přihlížeti k zákonu č. 25/1920, který obsahuje přechodná ustanovení pro převod státních zaměstnanců, kteří postupovali podle lhůt časového postupu stanovených §em 52 sl. pragm., do nových požitků na podkladě kratších postupových lhůt zavedených zákonem č. 541/1919. Při výkladu, který předpisu § 2 nař. 573/1920 dává st-1, by odkaz na ustanovení zák. č. 25/1920 neměl v § 2 cit. nař. vůbec žádného praktického významu. — — —

Č. 6178.

Státní občanství. — Administrativní řízení (Slovensko): Okresní a župní úřady nejsou příslušné rozhodovati ve věcech státního občanství.

(Nález ze dne 22. prosince 1926 č. 25.338).

Věc: Julius N. v Ž. proti župnímu úřadu ve Zvoleni o státní občanství a domovskou příslušnost.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla řešena otázka státního občanství st-lova, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Napadeným rozhodnutím potvrdil žal. úřad v celém obsahu výrok okr. úřadu v M., jímž tento vyslovil, že Julius N. není čl. státním občanem s domovským právem v Ž. Napadené rozhodnutí obsahuje tedy výroky dva, jednak, že st-1 není čl. státním občanem, jednak, že nemá domovského práva v Ž.

Ve smyslu předpisů úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. a podle zák. čl. L : 1879 přísluší na území býv. státu uherského rozhodovati ve věcech státního občanství toliko úřadům centrálním. Důsledkem toho jsou věci toho druhu vyňaty z pravomoci úřadů okresních a župních jako orgánů rozhodujících. Žal. úřad uznal svým potvrzujícím rozhodnutím jako instance správným výrok, vydaný úřadem k rozhodování v záležitostech tohoto druhu absolutně nepřislušným. Proto stíženo jest napadené rozhodnutí ve směru tomto nezákonností, ke které, jelikož jde o otázku kompetence, přihlížeti dlužno z moci úřední. Náleželo proto rozhodnutí žal. úřadu v tomto směru vydané zrušiti pro nezákonnost.

Č. 6179.

Zajištění bytu: * Podle § 13. zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 lze zajistiti toliko byt, jež státní zaměstnanec v rozhodné době obýval jako nájemník a nikoli jako podnájemník.

(Nález ze dne 22. prosince 1926 č. 25.949).

V ě c: Anna K. v P. a spol. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 4. srpna 1926 zajistila zsp v Praze na základě § 13 zák. č. 225/22, ve znění zák. č. 87/23, v domě st-lů byt pro státního zaměstnance Josefa K. V důvodech uvedeno, že byt byl obýván 19. srpna 1922 státním zaměstnancem Janem Ž., který byl služebně přeložen do jiné obce; dle šetření nebyla z bytu dána dosud výpověď, a námitky uplatňované nebyly shledány důvodnými. — — — —

O stížnosti nss uvážil: — — —

St-lé namítají, že zajištění bytu brání okolnost, že státní zaměstnanec, o jehož byt jde, neobýval bytu toho na základě nájemního poměru, založeného mezi ním a vlastníky domu, nýbrž že používal bytu jako podnájemník Karoliny K. Žal. úřad vyslovil, že k námitce té nelze přihlížeti, ježto podmínkou pro zajištění bytu dle § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 je jediné, že byt byl 19. srpna 1922 obýván státním zaměstnancem, což zde bylo prokázáno.

Nss názoru toho nesdílí.

Paragraf 13 cit. zák. váže přípustnost zajištění bytu na 3 podmínky, totiž, že jde o byt, obývaný 19. srpna 1922 státním zaměstnancem, že byt se uprázdnil jeho služ. přeložením do obce jiné a konečně, že zajišťovací opatření bylo vlastníku domu neb jeho zástupci doručeno dříve, než obdržel výpověď z bytu. Zákon mluví v první větě 1. odstavce § 13 o vlastníku domu nebo jeho zástupci, v druhé větě téhož odstavce o nájemní smlouvě, v 3. odstavci ukládá pak zákon úřadu povinnost, aby v určité lhůtě označil vlastníku domu neb jeho zástupci onoho státního zaměstnance, jemuž smí býti byt pronajat a s kterým tedy vlastník domu je povinen uzavřít nájemní smlouvu, a ukládá státnímu zaměstnanci povinnost, aby vlastníku domu oznámil, že byt přijímá. Zákon na žádném místě nemluví o majetníku bytu.

Ze všech ustanovení těch tedy plyne, že lze zajištění vysloviti jen proti vlastníku domu, který pak musí uzavřít se stát. zaměstnancem, jemu označeným, nájemní smlouvu a že tedy lze zajistiti jen takové byty, které obývají státní zaměstnanci 19. srpna 1922 na základě nájemního poměru, založeného přímo mezi nimi a vlastníkem domu, nikoliv též byty, obývané státními zaměstnanci 19. srpna 1922 pouze v poměru podnájemním, ježto zajištění, jak uvedeno, působí jen proti vlastníku domu, nikoliv proti majiteli bytu.

Č. 6180.

Železniční právo. — Administrativní řízení: I. * Ministerstvo železnic ujímajíc se správy soukromé železnice podle § 1 zák. čís. 690/1920 Sb. jest povinno označiti státní zájem, z jehož důvodu soukromou železnici do správy státu přejímá. — **II. *** Státním zájmem podle § 1 zák. č. 690/1920 Sb. jest i zájem státu na pravidelném, řádném a bezpečném provozování soukromé železnice. — **III. *** Převzetí dráhy z důvodu tohoto ministerstvem železnic není podmíněno tím, že jiné prostředky k zabezpečení náležitého provozu byly bezúspěšně vy-